

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 4 czerwca 2014 roku wnioskodawczyni I. K. wniosła o stwierdzenie nabycia spadku po T. F., dział spadku, poprzez ustalenia, że w skład spadku po T. F. wchodzi udział do 1/2 części:

- maszyna rotacyjna do koszenia trawy, symbol (...), waga 350 kr;
- kombajn do ziemniaków (...) typ (...), nr 502, rok produkcji 1980;
- opryskiwacz do zboża W.;
- przyczepa 4-tonowa;
- przyczepa 6 – tonowa;
- śrutownik do zboża, oznaczony numerami (...) i (...);
- dojarka typu (...), rok produkcji 1984;
- pług trzyskibowy;
- ciągnik URSUS (...), nr rej. (...);
- lejek do nawozu;
- kultywator z bronami;
- wał kamienny do ugniatania;
- przyczepa jednoosiowa o ładowności 1,5 tony, do przewożenia trzody chlewnej, koloru niebieskiego,

a następnie dokonanie działu spadku i zniesienia współwłasności, poprzez przyznanie tych przedmiotów I. K. i obciążenie jej obowiązkiem spłaty na rzecz uczestników w kwocie po 417 zł.

W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że maszyny wymienione we wniosku wchodziły w skład majątku wspólnego małżonków T. F. i W. F. i wszystkie zostały nabyte w czasie trwania związku małżeńskiego. Następnie wszystkie sprzęty zostały przekazane na rzecz dzieci zmarłego T. F. i były przeznaczone do ich używania. W 2014 roku T. F. uznał się za jedyne go właściciela sprzętów maszyn i urządzeń, zabrał większość ruchomości. Uczestnik T. F. wykorzystuje zbieżność nazwiska zmarłego i na tej podstawie na podstawie posiadanych przez siebie dokumentów uznaje się za właściciela sprzętów i maszyn. Wnioskodawczyni wskazała, że wszystkie sprzęty są warte 15.000 złotych, zaś udział do 1/2 części – 7.500 zł.

W piśmie z dnia 7 lipca 2014 roku wnioskodawczyni podała wartości wszystkich rzeczy wymienionych we wniosku.

Pismo uczestnika T. F. z 31 października 2014 roku zostało potraktowane jako pismo przygotowawcze. Wniósł w nim o odrzucenie wniosku w całości. W uzasadnieniu uczestnik wskazał, że postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku zostały już wydane w sprawie I Ns 253/03. Odnośnie wniosku o dział spadku wskazał, że:

- maszyna rotacyjna do koszenia trawy, symbol (...), waga 350 kr;
- opryskiwacz ciągnikowy zwieszany 400 l (...)
- przyczepa 6 – tonowa;

- przyczepa 4, 5 tonowa;
- kosiarka rotacyjna (...)
- pług trzyskibowy;
- ciągnik URSUS (...), nr rej. (...);
- lejek do nawozu;

stanowi jego własność. Pozostałe rzeczy zostały przekazane mu na wyłączną własność przez ojca w 1991 roku.

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2015 roku wnioskodawczyni cofnęła wniosek o stwierdzenie nabycia spadku.

Pozostali uczestnicy poparli wniosek.

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Goleniowie oddalił wniosek o odrzucenie wniosku o dział spadku po T. F. i zniesienie współwłasności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. F. przed śmiercią pozostawał w związku małżeńskim z W. F.. Prowadzili gospodarstwo rolne. Do 9 maja 1991 roku nabyli oni m.in.

- przyczepę 4,5-tonową, o numerze rejestracyjnym (...);
- przyczepę 6 – tonową, o numerze rejestracyjnym (...);
- ciągnik URSUS (...), nr rej. (...);
- kombajn do ziemniaków (...) typ (...), nr 502, rok produkcji 1980;
- śrutownik do zboża, oznaczony numerami (...) i (...);
- dojarka typu (...), rok produkcji 1984;
- kombajn do ziemniaków (...) typ (...), nr 502, rok produkcji 1980;
- kultywator z bronami;
- wał kamienny do ugniatania;
- dmuchawę do siana.

T. F. wykonał przed 1991 rokiem przyczepę jednoosiową o ładowności 1,5 tony, do przewożenia trzody.

Dowód:

1. Częściowo zeznania świadka R. F. (1), k. 238 – 240;
2. Zeznania świadka T. R., k. 241 – 242;
3. Zeznania świadka M. W., k. 242 – 244;
4. Zeznania świadka W. Z., k. 239 – 240;
5. Zeznania świadka K. T., k. 240 – 241;

6. Zeznania świadka M. K., k. 241 – 242;
7. Zeznania świadka Z. K., k. 260 – 261;
8. Przesłuchanie wnioskodawczynie, k. 160 -161;
9. Przesłuchanie S. F., k. 261- 262;
10. Przesłuchanie T. F., k. 262
11. Dowody rejestracyjne, k. 114, 115, 116;

W dniu 9 maja 1991 roku T. F. wraz z żoną W. F. darowali Uczestnikowi T. F. i I. F. własność nieruchomości rolnej zabudowanej domem dla której Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą (...) na 1/2 części, zaś obdarowani darowiznę przyjęli na cele rolnicze.

Dowód:

1. Umowa, k. 279 – 281;

Działalność rolniczą prowadzili od tego dnia wnioskodawczynie i uczestnik T. F.. Spadkodawca i jego małżonka przekazali dzieciom – obdarowanym składniki ruchome wchodzące w skład gospodarstwa.

Dowód:

1. Zeznania świadka T. R., k. 241 – 242;
2. Zeznania świadka M. W., k. 242 – 244;
3. Zeznania świadka W. Z., k. 239 – 240;
4. Zeznania świadka K. T., k. 240 – 241;
5. Zeznania świadka M. K., k. 241 – 242;
6. Zeznania świadka Z. K., k. 260 – 261;
7. Przesłuchanie wnioskodawczynie, k. 160 -161;
8. Przesłuchanie S. F., k. 261- 262;
9. Przesłuchanie T. F., k. 262

W dniu 30 marca 1992 roku uczestnik T. F. kupił silnik URSUS S- (...) po kapitalnym remoncie.

Uczestnik T. F. ubezpieczył ciągnik w dniu 30 września 2000 roku.

Uczestnik T. F. od 1998 roku ubezpieczał ten ciągnik. Nadal go ubezpiecza.

8 grudnia 2000 roku Uczestnik T. F. ubezpieczył ciągnik U. S. (...).

Dowód:

1. Polisa, k. 117;
2. Faktura, k. 118;

3. Dowód wpłaty, k. 118

4. Zestawienie polis, k. 119 – 120;

Wyrokiem z dnia 9 marca 1999 roku Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zasądził od T. F. na rzecz Przedsiębiorstwo (...) spółki akcyjnej w N. kwotę 2.100 złotych z ustawowymi odsetkami.

W dniu 12 czerwca 2002 roku pełnomocnik powoda wezwał W. F. i uczestnika T. F. do zapłaty.

Dowód:

1. wyrok, k. 123;

2. wezwanie, k.122;

Postanowieniem z dnia 30 września 2003 roku Sąd Rejonowy w Goleniowie stwierdził nabycie spadku po T. F. zmarłym dnia 9 lutego 2001 roku.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2011 roku dokonano częściowego działu spadku po T. F., ustalając, że w skład spadku wchodzi odrębne od gruntu prawo własności budynku numer (...) położonego w miejscowości M., dla której Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą (...) i przyznał go uczestnikowi T. F. bez obowiązku spłat pozostałych uczestników.

Dowód:

1. Postanowienie z dnia 30.09.2003 roku, k. 29 akt I Ns 253/03;

2. Postanowienie z dnia 2 czerwca 2010 roku, k. 121 akta I Ns 585/10;

W dniu 17 marca 1992 roku uczestnik T. F. kupił lejek do nawozu.

Dowód:

1. Zeznania świadka T. R., k. 241 – 242;

2. Zeznania świadka W. Z., k. 239 – 240;

3. Przesłuchanie S. F., k. 261- 262;

4. umowa, k. 121;

Uczestnik T. F. w dniu 3 czerwca 1997 roku nabył kosiarkę rotacyjną (...)

Dowód:

1. Zeznania świadka T. R., k. 241 – 242;

2. Zeznania świadka W. Z., k. 239 – 240;

3. Przesłuchanie S. F., k. 261- 262;

4. Karta gwarancyjna, k. 111;

5. Pokwitowanie, k. 112

Uczestnik T. F. w dniu 3 kwietnia 1997 roku nabył opryskiwacz ciągnikowy 400 l (...).

Dowód:

1. Zeznania świadka T. R., k. 241 – 242;
2. Zeznania świadka W. Z., k. 239 – 240;
3. Przesłuchanie S. F., k. 261- 262;
4. Karta gwarancyjna, k. 113;

Uczestnik T. F. nabył pług trzyskibowy.

Dowód:

- zeznania świadka T. R., k. 242;
- zeznania świadka M. W., k. 243

W. F. i wnioskodawczynie sporządziły w dniu 14 marca 2014 roku umowę darowizny ciągnika URSUS (...). Darowizna obejmowała własność całej ruchomości.

W. F. i wnioskodawczynie sporządziły w dniu 6 lutego 2014 roku umowę darowizny wszystkich sprzętów wymienionych do wniosku poza ciągnikiem URSUS (...). Darowizna obejmowała własność ruchomości w całości.

Dowód:

- umowa, k. 12, 13 - 52;

Pismem z dnia 19.03 2014 roku wnioskodawczynie wezwała uczestnika T. F. do udostępnienia do współkorzystania ruchomości wymienionych we wniosku.

Uczestnik T. F. w piśmie z 26 marca 2014 roku wskazał, że ruchomości te nie wchodziły w skład gospodarstwa rolnego.

Dowód:

1. Pisma, k. 207 – 208, 210;

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Postępowanie w przedmiocie wniosku w części żądania stwierdzenia nabycia spadku po T. F. podlega umorzeniu. W dniu 28 stycznia 2015 roku na rozprawie pełnomocnik wnioskodawczynie cofnął wniosek, żaden z uczestników nie poparł wniosku przed złożeniem oświadczenia o cofnięciu wniosku, Sąd nie rozpoznał wniosku o odrzucenie wniosku, tym samym postępowanie należało umorzyć na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Pomimo, że posiedzenie zostało formalnie rozpoczęte, to oświadczenie zostało złożone przed złożeniem jakichkolwiek oświadczeń w zakresie przedmiotowego wniosku przez strony, zaś pismo uczestniczki K. A. z dnia 19 listopada 2014 roku zostało zwrócone.

W związku z tym Sąd orzekł, jak w pkt I sentencji postanowienia.

Oдноśnie wniosku w pozostałej części podlega on oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 684 k.p.c. skład i wartość spadku ulegającego podziałowi ustala sąd. Przyjmuje się, iż ustalenie składu i stanu spadku przez sąd następuje według chwili jego otwarcia (art. 924 k.c.), a jego wartości - na podstawie cen (rynkowych) z chwili dokonywania działu.

Między stronami nie była sporne wartość rzeczy wchodzących ewentualnie w skład spadku po T. F.. Nawet ustalony ponad wniosek składnik w postaci dmuchawy do siana został przez strony zgodnie wyceniony na 250 zł.

Niemniej jednak pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zainicjowanego przez strony, a także z urzędu Sąd nie ustalił jakiegokolwiek składnika majątkowego, który w chwili śmierci T. F. stanowiłby jego własność, chociażby w udziale w związku ze wcześniejszym nabyciem go w ramach małżeńskiej wspólności majątkowej.

Wnioskodawczyni wskazała we wniosku, że w skład spadku wchodzi udział do 1/2 części w rzeczach ruchomych. Dodatkowo Sąd rozważył także możliwość wejścia w skład spadku dmuchawę do siana o której wspomniał uczestnik T. F. w trakcie swojego przesłuchania w charakterze strony. Żadna strona, ani żaden ze świadków nie wskazywali na inne rzeczy ruchome wchodzące ewentualnie w skład spadku po T. F..

W ocenie Sądu szereg wskazanych we wniosku składników oraz dmuchawa do siana nie stanowiły w chwili śmierci T. F. jego własności. Sąd zważył na to, że w dniu 9 maja 1991 roku T. F. wraz z żoną W. F. darowali uczestnikowi T. F. i I. F. własność nieruchomości rolnej zabudowanej domem, dla której Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą (...) na 1/2 części, zaś obdarowani darowiznę przyjęli na cele rolnicze.

Zgodnie z art. 888 § 1 k.c. przez umowę darowizny darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swego majątku. Przepis art. 155 § 1 k.c. stanowi, że umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, do przeniesienia własności potrzebne jest przeniesienie posiadania rzeczy.

Wskazać trzeba, że przepis art. 890 § 1 k.c. stanowi, że oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego. Jednakże umowa darowizny zawarta bez zachowania tej formy staje się ważna, jeżeli przyrządzone świadczenie zostało spełnione.

Nie było sporne, że darowizna została uczyniona w zamian za emeryturę rolniczą otrzymywaną od Skarbu Państwa. Zgodnie z ustawą z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. 1991r., nr 7, poz. 24) według stanu na dzień zawarcia umowy emerytura rolnicza przysługuje także ubezpieczonemu rolnikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)osiągnął wiek 55 lat, jeśli jest kobietą, albo 60 lat, jeśli jest mężczyzną,
- 2)podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 120 kwartałów, z zastrzeżeniem ust. 3,
- 3)zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej.

Powyższe oznacza, że przesłanką niezbędną uzyskania emerytury rolniczej jest zaprzestanie prowadzenia działalności rolniczej.

Zgodnie zaś z przepisem art. 28 ust. 4 powyższej ustawy uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego i nie prowadzi działu specjalnego. Zgodnie z definicją legalną gospodarstwem rolnym jest każde gospodarstwo służące prowadzeniu działalności rolniczej, tj. działalności w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym produkcji ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej, rybnej i leśnej.

Należy także wskazać, że zgodnie z art. 55³ k.c. za gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne wraz z gruntami leśnymi, budynkami lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem, jeżeli stanowią lub mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą, oraz prawami i obowiązkami związanymi z prowadzeniem gospodarstwa rolnego. Sąd zważył, że

definicja ta została wprowadzona dopiero 1 października 1990 roku, jednak cechy gospodarstwa rolnego także przed tym dniem nie były inne niż wskazane w tej definicji.

Powyższe oznacza, że warunkiem koniecznym uzyskania świadczenia z ubezpieczenia społecznego rolników było nie tylko zbycie nieruchomości rolnych, lecz w istocie całego gospodarstwa rolnego, bowiem wnioskodawca o świadczenie z ubezpieczenia społecznego rolników legitymować się musiał dowodem uzasadniającym stwierdzenie zaprzestania prowadzenia gospodarstwa rolnego.

Nie oznacza to, że rolnik winien pozbyć się wszelkich składników wchodzących do gospodarstwa rolnego. Mógł bowiem „zaprzestać prowadzenia działalności rolniczej” pozostawiając w swoim majątku jakiś składnik, będący częścią gospodarstwa. Poza tym oczywiście Sąd wskazuje, że istotna jest faktyczna wola darczyńców – kończących prowadzenie działalności rolniczej, a to oznacza, że nie można domniemywać tej woli lub jej ustalać, tylko na podstawie powyżej wskazanej okoliczności faktycznej wynikającej z przytoczonej podstawy prawnej. Jeśli Sąd miałby dokonać oceny zakresu przesunięć majątkowych pomiędzy T. F. i jego małżonką, a ich dziećmi I. K. i T. F. tylko na podstawie przedłożonej do akt umowy darowizny, nie pozostało by nic innego, jak ustalić, że przedmiotem darowizny była tylko nieruchomość rolna, nawet przy założeniu powyższej podstawy prawnej.

Niemniej jednak Sąd przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe z zeznań świadków i przesłuchania stron, które wyraziły taką wolę i stały się na termin rozprawy.

I tak, wnioskodawczyni wskazała, że „ja używałam tych rzeczy ruchomych do prowadzenia gospodarstwa, korzystałam z tych rzeczy razem z bratem”. Świadek T. R. zeznał, że „T. F. przekazywał te gospodarstwo rolne za emeryturę i musiał przepisać to gospodarstwo na uczestnika T. i wnioskodawczynię”; jednocześnie świadek zeznał, że nie jest w stanie powiedzieć, czy spadkodawca przekazał ten sprzęt do użytkowania, czy na własność. Z kolei świadek M. W. zeznał, że spadkodawca przepisał gospodarstwo na T. i I., zaś sprzęty pozostawił do wspólnego użytkowania; jednocześnie dodał, że „dziadek nie przepisał składników gospodarstwa w postaci maszyn, powiedział, że pozostają do wspólnego używania (...) po roku 1992 gospodarzem na gospodarstwie był uczestnik T. F. i wnioskodawczyni”.

Nawet świadek M. K., mąż wnioskodawczyni zeznał, że „to nie było tak, jak zeznał świadek T. R., że my byliśmy właścicielami całego gospodarstwa, a uczestnik T. F. sprzętu, bo oni dostali po połowie”. Uczestnik S. F. zeznał, że „w latach 90 ojciec przekazał gospodarstwo (...), w jego ocenie ojciec wtedy wszystko przekazał dzieciom, powiedział, że mają wspólnie gospodarować; wszystkie maszyny były kupione przed tą darowizną. W jego ocenie własność sprzętów przeszła na wnioskodawczynię i T. F. jeszcze za życia ojca. Pozostałe dzieci nic nie miały dostać”.

Na podstawie powyższych dowodów należy dojść do wniosku, że wolą spadkodawcy było przekazanie całego gospodarstwa rolnego dzieciom. To dzieci T. F. i I. K. miały wspólnie gospodarzyć, a zważyć trzeba, że bez sprzętu gospodarzenie jest niemożliwe. Sąd wziął po uwagę, że spadkodawca T. F. wraz z żoną prowadził gospodarstwo i wraz z żoną darował własność nieruchomości rolnych. Podkreślenia wymaga jednak, że przy tym stanie faktycznym jest rzeczą logiczną, przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego i zawodowego, że to spadkodawca, który faktycznie był przed 1991 rokiem gospodarzem decydował o losach gospodarstwa. Żona w żaden sposób się woli męża nie sprzeciwiła (przynajmniej nie zaoferowano Sądowi żadnego dowodu na te okoliczności), akceptowała taki stan przez szereg lat, w istocie do 2013 roku, kiedy to doszło do sporu pomiędzy rodzeństwem. W ocenie Sądu uznać trzeba, że przy uwzględnieniu powyższego, jak i tego, że darowała ona dzieciom nieruchomość rolną na cele rolnicze W. F. darowała także dzieciom pozostałe składniki ruchome składające się na gospodarstwo rolne. Sam fakt sporządzenia przez W. F. umów darowizny na rzecz wnioskodawczyni, zdaniem Sądu nie powoduje, że inaczej należy ocenić wolę W. F. w chwili przekazywania dzieciom gospodarstwa rolnego. Także poparcie wniosku nie uzasadnia twierdzenia, że uczestniczka nie miała woli przeniesienia na rzecz dzieci ruchomości. Poza tym nie mogła skutecznie darować wnioskodawczyni nawet udziału do 1/2 części w tych ruchomościach (a na pewno nie całości), a to dlatego, że nie przysługiwała jej już własność. Czynność darowizny została dokonana, zdaniem Sądu na potrzeby niniejszego sporu. Sąd zważył, że istotnym dowodem do przeprowadzenia na rozprawie byłoby przesłuchanie uczestniczki W. F.. Jednak prawidłowo wezwana nie stawiała się na rozprawę.

Wnioskodawczyni nie naprowadziła żadnego dowodu uzasadniającego twierdzenie, że wolą rodziców było pozostawienie własności rzeczy ruchomych we własnym majątku. Jedynie świadek M. W. zeznał, że dziadek nie przepisał składników gospodarstwa w postaci maszyn. Niemniej jednak zeznania tego świadka stoją w sprzeczności z pozostałymi dowodami, bowiem wynika z nich, że faktycznie sprzęty zostały dzieciom przekazane. Nadto wynika to także z przesłuchania samej wnioskodawczyni i nawet z zeznań męża wnioskodawczyni. Zauważyć trzeba, że świadek w 91 roku miał 14 lat, tym samym mógł w sposób błędny oceniać pewne sytuacje, czy zachowania innych osób. Uzasadnieniem takiego twierdzenia jest to, że szereg wiarygodnych dowodów prowadzi do odmiennych wniosków.

Z kolei świadek W. Z., Z. K. oraz K. T. nie posiadali wiedzy na temat ustaleń spadkodawcy i obdarowanych w zakresie składników ruchomych. Świadek R. F. (2) swoją wiedzę o sytuacji majątkowej pomiędzy stronami czerpie jedynie z relacji innych osób, a zważyć należy na obecne skonfliktowanie świadka z wnioskodawczynią, co powoduje, że zeznania świadka jawią się jako niewiarygodne.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd przyjął, że:

- maszyna rotacyjna do koszenia trawy, symbol (...), waga 350 kr;
- kombajn do ziemniaków (...) typ (...), nr 502, rok produkcji 1980;
- opryskiwacz do zboża W.;
- przyczepa 4-tonowa;
- przyczepa 6 – tonowa;
- śrutownik do zboża, oznaczony numerami (...) i (...);
- dojarka typu (...), rok produkcji 1984;
- ciągnik URSUS (...), nr rej. (...);
- kultywator z bronami;
- wał kamienny do ugniatania;
- dmuchawa do siana,

w chwili śmierci spadkodawcy nie stanowiły jego własności nawet w udziale, bowiem zostały darowane dzieciom przed śmiercią spadkodawcy i nie weszły w masę spadkową.

Jeśli zaś chodzi o kosiarkę rotacyjną (...) i opryskiwacz ciągnikowy 400 l (...) to uczestnik T. F. zaoferował dowód w postaci karty gwarancyjnej, k. 111, 113 oraz pokwitowania, k. 112. Uzupełnić te dowody należy o zeznania świadka R. F. (2), T. R., który zeznał, że „uczestnik T. F. kupił pług i opryskiwacz. Choć świadek dalej zeznał, że opryskiwacz były na gospodarstwie przed darowizną, to zważyć trzeba, że z materiału dokumentarnego wynika, że opryskiwacz został nabyty w drugiej połowie lat 90, co oznacza, że musiał to być inny opryskiwacz niż ten o którym zeznaje później świadek. Świadek M. W. zeznał, że dziadek mu mówił, że siewnik, pług, opryskiwacz kupił on w 1994 roku. Niemniej jednak już pomijając fakt, że świadek myli lata nabycia tych rzeczy ruchomych, to wskazać trzeba, że przedmioty wchodzące ewentualnie w skład spadku miały być kupione w 1997 i 1998 roku jako nowe, co wynika z kart gwarancyjnych. Tymczasem świadek zeznaje o przedmiotach używanych kupionych u innego gospodarza I.. Z kolei świadek M. K. potwierdził, że w 1997 roku została kupiona maszyna rotacyjna, zaś w 1998 roku opryskiwacz. Twierdzenie o zakupie tego sprzętu przez spadkodawcę stoi zaś w sprzeczności z dowodami o charakterze dokumentarnym.

Wnioskodawczyni kontrargumentowała jedynie w tym kierunku, że uczestnik wykorzystuje zbieżne imię i nazwisko spadkodawcy. Nie jest taki argument wystarczający przy założeniu, że uczestnik T. F. zaoferował wiarygodne dowody o charakterze dokumentarnym na okoliczność, że to on nabył te sprzęty po przekazaniu gospodarstwa przez rodziców.

Uczestnik naprowadził dowody na okoliczność, że to on jest właścicielem lejka do nawozu. Sąd zważył, że 17.03.1992 roku lejek został nabyty po cenie złomu przez T. F., i w związku z tym, że w 1991 roku spadkodawca zaprzestał prowadzenia gospodarstwa rolnego zasadnym jest wniosek, że nabyty został ten składnik przez uczestnika, który podpisał się pod oświadczeniem. Nawet przyjmując wersję, że lejek do nawozów został nabyty przez spadkodawcę (o czy zeznaje np. świadek M. W.), to opierając się na okoliczności sprawy i zbieżność czasową pomiędzy datą darowizny 9.05.1991 roku i datą nabycia lejka – 17.03.1992 roku przyjąć trzeba, że spadkodawca nabył ten lejek dla swoich dzieci (obdarowanych), bowiem to one prowadziły działalność rolniczą, a ojciec w istocie im pomagał. To by oznaczało ewentualnie, że lejek jest obecnie współwłasnością wnioskodawczyni i uczestnika T. F..

Sąd nie dał wiary twierdzeniom uczestnika T. F. co do nabycia przez niego innych rzeczy ruchomych. Nie korespondują one z dowodami o charakterze dokumentarnym, jak i pozostałymi dowodami przeprowadzonymi na rozprawie. Przyczepy, jak i ciągnik były kupowane jeszcze w latach 80 przez spadkodawcę i jego żonę. Przemawia za takim stwierdzeniem w szczególności zeznania wszystkich świadków (poza świadkiem R. F. (2)), którzy wskazali, że te składniki były nabyte przez spadkodawcę. Świadek R. F. (2) wskazała, że ciągnik i mała przyczepka były kupione przez jej męża, jednak zeznania w tym zakresie muszą być odrzucone, jako pozostające w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd zważył na pismo z dnia 4.11.2014 roku z Starostwa Powiatowego w G., w którym wskazuje się, że ciągnik i dwie przyczepy są zarejestrowane na uczestnika. Niemniej jednak analiza dowodów rejestracyjnych tych pojazdów przemawia za uznaniem, że nabyte były one przez spadkodawcę. Sam fakt, że uczestnik T. F. nabył silnik do ciągnika nie uzasadnia stwierdzenia, że jest on jego właścicielem.

Twierdzenia o wizycie w wydziale komunikacji i ustnym przepisaniu pojazdów przez spadkodawcę na uczestnika są niewiarygodne, jako sprzeczne z doświadczeniem zawodowym i życiowym. Bez spisania ewentualnej umowy i bez okazania takiej umowy nie doszłoby do „przepisania” pojazdów w rejestrze na uczestnika.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do wniosku, że nie ustalono żadnego składnika majątkowego wchodzącego w skład spadku, a który by nie został dotychczas podzielony. W ocenie Sądu część składników wskazanych we wniosku została darowana wnioskodawczyni i uczestnikowi T. F., zaś część została nabyta przez T. F..

Ustalając stan faktyczny Sąd oprął się na dokumentach zaoferowanych przez strony i uzyskanych z urzędu, których żadna ze stron nie kwestionowała.

Z tego powodu Sąd orzekł, jak w pkt II.

Na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)